

Els cristians i la decisió de morir

Dll, 12/04/2021 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

La llei de l'eutanàsia que ha aprovat el parlament espanyol era, crec jo, una llei necessària. No me l'he estudiada, certament, ni tinc prou coneixements per valorar-la a fons. Però crec, pel que he vist i sentit, que no és una llei frívola, sinó que conté prou garanties com perquè ningú no pugui fer cap disbarat aprofitant-se d'ella.

Per aquest motiu, crec que des del punt de vista de la fe cristiana no hi ha gran cosa a dir, llevat de demanar que, efectivament, tota persona tingui tots els mitjans per ser atesa adequadament al final de la vida, per estalviar-li tots els patiments possibles, i perquè no se l'indueixi de cap manera, més enllà de la seva voluntat lliure, a demanar ajuda per morir.

També penso que en aquest tema hem posat en marxa un llenguatge que no sé jo si és gaire adequat. Vull dir aquest llenguatge que identifica l'eutanàsia amb la mort digna. No, la mort sempre és digna i sempre pot ser viscuda dignament, tant si es pateix molt com si es pateix poc, tant si es provoca la mort quan hi ha molt de dolor com si s'opta per viure fins al final encara que sigui assumint un dolor o unes servituds físiques i psíquiques que altres poden pensar que no haurien de ser assumides. De l'eutanàsia més val que en diguem eutanàsia o suïcidi assistit, segons els casos, i no cap altra cosa.

Però, un cop dit tot això, la pregunta que a mi, com a cristià, em queda és la de si jo, si em trobés en els supòsits en què podria demanar l'eutanàsia, ho puc fer sense ser per aquest motiu infidel a la meva fe. No, no parlo de que no m'allarguin la vida innecessàriament, que això ja em sembla molt obvi que tinc dret a demanar-ho i a exigir-ho. Parlo de si em trobés en el cas, per exemple, del Ramón Sampetro.

Déu és l'autor de la vida, i la vida la tenim com a do seu, i aquest do hem de cuidar-lo i hem d'agradir-l'hi sempre. Però la pregunta és si això comporta també que només ell té dret a decidir què fer quan aquest do ja ha donat tot el que podia donar, i ja no és viscut com un regal valuós sinó una tragèdia insuportable.

No ho sé, però el que em surt de pensar és que en aquests casos la persona ja ha recorregut tot el camí que havia de recórrer, i no crec que a Déu li pugui semblar malament que el qui està en aquestes situacions pugui acabar amb aquella vida que ell experimenta de fet com a no-vida.

I és que la vida és un do de Déu, però no crec que un cristià estigui obligat a pensar que Déu, a més de donar-nos-el, s'ha reservat la prerrogativa d'administrar-lo al marge de nosaltres. La vida és un do valuósíssim, i com a tal no ha de ser menyspreat, ni frivolitxat, ni malbaratat, sinó que cal treure'n tot el fruit possible per a nosaltres i per als altres. Però d'aquest do, com de tots els altres dons, és a dir, com de tota la vida sencera, també nosaltres en som administradors. I, des de la nostra responsabilitat envers nosaltres mateixos, i envers els qui tenim a prop, i envers el nostre món, som cridats, efectivament, a administrar-lo.

L'Escriptura diu, una vegada i una altra, que "el Senyor és compassiu i benigne".

Doncs jo estic convençut que el Senyor compassiu i benigne segur que no pretén que els seus fills i filles no puguin gestionar el final de la seva vida quan es troben enfonsats en una foscor que se'ls fa insuportable.